

„Čaitanja Carinamrita“, Madya lila

Savo protu nukeliauti į Vrindavaną jums nekainuoja nieko. Jums nereikia pirkti bilieto lėktuvu. Bet jūs gausite didelę dvasinę naudą, jei savo prote prisiminsite Vrindavaną. Jei mes turėsime šį norą, vėl ir vėl norėsime grįžti ten, ir tas noras taps toks stiprus, kad Krišna mus pasiims į Vrindavaną. Ir tada vieną dieną mes būsimė ten, sėdėsime po troškimų medžiu ir kalbėsime apie Krišną. Jei mes to norime, tai yra įmanoma. Todėl norėkite toliau.

Čaitanja Mahaprabhu visada labai norėjo į Vrindavaną. Tik gavęs *sannyasą* Jis buvo pasiruošęs iš karto bėgti, lėkti į Vrindavaną. Jam besiruošiant į kelionę, Nitjananda Prabhu sustabdė Jį, klausdamas, kur gi jis išsiruošė?

- Aš noriu eiti į Vrindavaną!

- O, Tu nori eiti į Vrindavaną? Tu jau esi Vrindavane! Žiūrėk, čia Jamuna!

Mahaprabhu buvo prie Gangos, bet Nitjananda jam sako, čia Jamuna. Tik išgirdęs apie tai Mahaprabhu šoko į vandenį ekstazėje. Tuo metu pro šalį valtimi plaukė Advaita Ačarja. Jis pačiupo Mahaprabhu ir nuplukdė Jį į Šantipurą, kur Jam organizavo susitikimą su Mahaprabhu mama Sačimata. Ši maldavo savo sūnaus:

- Nors Tu esi *sannyasis*, ir tau negalima pasilikti vienoje vietoje, bet prašau, nekeliuk toli, pasilik bent jau šalia. Džaganatha Puris yra šalia. Būk nors kiek arčiau manęs.

Taigi Čaitanja Mahaprabhu apsistojo Džagannatha Puryje, ir po kurio laiko iškeliavo po Pietų Indiją. Bet visgi Jis labai norėjo keliauti į Vrindavaną. Pakeliui Jis sugalvojo aplankyti Navadvipą ir jos bhaktus. Navadvipos gyventojai, sužinoję, kad Mahaprabhu ruošiasi į Vrindavaną, pradėjo sekėti paskui Jį. Šimtai, tūkstančiai bhaktų sekė Jam iš paskos, norėdami keliauti kartu. Tačiau Mahaprabhu nenorėjo keliauti su tokia minia, Jis norėjo keliauti vienas. Ir vėl Jis atsisakė šios idėjos ir grįžo į Džagannathą Purį.

Praėjus kiek laiko Jam vėl kilo mintis keliauti į Vrindavaną. Šįkart Jį lydėjo tik vienas bhaktas. Tuo metu jis ėjo Džarikhandos mišku, o visi paukščiai, žvėrys, visi miško gyvūnai prisijungė prie Jo, kartodami šventus vardus: Harè Krišna, Harè Krišna, Krišna Krišna, Harè Harè, Harè Rama, Harè Rama, Rama Rama, Harè Harè. Ar mes galim priversti tigrą kartoti šventus vardus? Ne, pamatę tigrą mes drebam. Tačiau kai Mahaprabhu buvo miške, visi gyvūnai džiaugėsi, dainavo, o tigras ir elniai pradėjo bučiuoti vienas kitą. Taip, jie bučiavo vienas kitą, nes jie pamiršo, kad jie gyvūnai. Tigras pamiršo, kad jis yra tigras. Jie apsikabindavo vienas kitą, lyg būtų sielos, tyri bhaktai, ir sakydavo : „*Vanca kalpa tarubyas ca, kripa sindhubhya eva ca...*“ Vaišnavas tigras, vaišnavas elnias. Tokia yra Mahaprabhu ir *sankirtanos*

nuotaika ir galia. Prabhupada sakė: „Jei mes, žmonės, galim apkabinti vienas kitą, tai ir gyvūnai gali.“ Taigi Čaitanja perėjo Džarikhandos mišką ir dabar Jis jau Mathuroje.

*Mathura dhama ky! Džai!*

Eikime kartu su Mahaprabhu ir padarykime kartu su juo

*Vradžamandala parikramą*

. Stebėkime, klausykimės Jo. Eikime paskui, sekime Jį kuo arčiau.

Krišnadas Kaviradža aprašo, kad šimtai ir tūkstančiai Mathuros gyventojų labai norėjo pamatyti Mahaprabhu. Mahaprabhu buvo apsistojęs viename name ir minios bhaktų apsupo tą namą. Mes galvojame, kad šiam mūsų festivalyje tiek daug bhaktų, bet pamatyti Mahaprabhu norėjo tūkstantį kartų daugiau atsidavusiųjų, visi jie degė nekantrumu, norėdami pamatyti Mahaprabhu. Jie norėjo bent akies krašteliu, bent akimirksniui Jį išvysti. Jie buvo pasiruošę tiesiog atiduoti savo gyvenimą, kad gautų Čaitanjos Mahaprabhu *daršaną*. Suprasdamas jų troškimą Mahaprabhu gailestingai išėjo iš namų, ir visi galėjo Jį regėti. Taigi, visi gaukite Čaitanjos *daršaną*

. Ar visi gavote? Mes gi visi kartu einam į

*parikramą*

su Mahaprabhu, ar pamiršot? Vizualizuokime viską. Jo pakeltos rankos, auksinė forma,

Gauranga, lotosinės akys. Jis labai aukštas, 7 pėdų ūgio. Ar Rusijoje yra tokio ūgio žmogus?

Labai ilgos rankos, siekiančios kelius. Šioje minioje Jis buvo aukščiausias. Labai lengva gauti

Jo

*daršaną*

, ar ne? Visi galėjo Jį matyti. Mahaprabhu sušuko: „Haribol!“ ir visa minia atsiliepė dar garsesniu

„Haribol!“ Vienu metu, klausydami Jo ir gaudami Jo

*daršaną*

, visi paskendo ekstazėje. Tai buvo toks gilus „Haribol“. Gilus ir garsus. Gilus reiškia, kad eina iš širdies. Ne iš burnos, o iš širdies. Mūsų siela yra ne burnoj. Garsas turi eiti iš širdies, nes širdis yra sielos buveinė.

Po to Mahaprabhu nukeliavo prie Jamunos ir išsimaudė visose 24 *ghatose*. Ar žinote, kas yra *g hata*

? - Tai vieta apsiplovimui. Po to Jam kilo noras aplankyti šventas vietas Mathuroje. Vienas

brahmanas,

*panda*

pasisiūlė Jį pavedžioti. Aplink Mathurą yra išsidėsčiusios keturios Šivos dievybės, kurios saugo miestą. Viešpats Šiva yra

*kšetrapala*

, taip jį vadina. Kaip „

*gopala*

“ - karvių saugotojas, „

*go*

“ – karvės, „

*pala*

“ – saugo, taip ir

*kšetrapala*

, „

*kšetra*

“ – miestas, o „

*pala*

“ saugo, miesto saugotojas.

Baigęs kelionę po Mathurą Jis panorą aplankyti visas 12 Vrindavano giraičių. Tas pats brahmanas ir vėl jį vedžiojo. Tos 12 giraičių yra – Madhuvan, Talavan, Kumudavan, Bahulavan, Vrindavan, Kamjavan, Khadirvan, Bhadravan, Bhandhivan, Bilvavan, Lohavan, Mahavan. Taigi Čaitanja pradėjo keliauti po kiekvieną girią. Kiekvienoje buvo skirtingi ežerai ir Mahaprabhu juose maudydavosi. Vrindavane Viešpats Čaitanja pamatė karvių bandą. Jos, pajutusios, kas iš tiesų yra Mahaprabhu puolė bėgti link Jo. Karvė yra motinos simbolis. Visos šitos karvės bėgo link Jo, manydamos, kad Jis jų veršiukas. Jos norėjo priėti kuo arčiau ir palaižyti Jį, ypač jos taikėsi į pėdas. Karvių pradėjo vis daugėti, jos bėgo iš visų pusių, prašydamos leisti ir joms lyžtelti Mahaprabhu. Kiekviena iš jų norėjo palaižyti Gaurangą. Jos galvojo; „atėjo mūsų Gaurasundara, bet kur mūsų Šjamasundara?“ Mahaprabhu pardėjo kasyti joms ausis. Karvėms labai patinka, kai glosto jų ausis. Čaitanja pradėjo eiti toliau, o karvės sekė iš paskos. Greitai pasirodė daug elnių. Jie taip pat puolė laižyti Gaurangą. Paprastai elniai bijo žmonių ir nuo jų bėga, bet dabar jie ne tik neišsigando, bet ir sekė paskui Jį, norėjo eiti kartu. Čaitanja neleido tūkstančiams Džagannatha Purio gyventojų eiti kartu su juo į Vrindavaną, bet dabar jis leido šioms Vrindavano karvėms ir elniams eiti kartu su Juo. Savo dainas pradėjo dainuoti paukščiai, povai, papūgos, vieni danguje, kiti medžiuose. Visi dainavo skirtingas giesmes. Povai pradėjo šokti tiesiai priešais Mahaprabhu.

Toliau eina aprašymas apie medžius. Ką darė Vrindavano medžiai? Jie ošė, siūbavo, drebėjo iš ekstazės, jiems bėgo sula. Sula buvo jų ašaros. Jie pradėjo siūlyti savo vaisius ir žiedus. Kamienas sudrebėdavo ir pradėdavo kristi įvairiausi žiedai, atrodė kaip gėlių lietūs. Visi krūmai, medžiai, žolės buvo ekstazėje. Visi galvojo, kad jie tiek daug laiko nematė savo Viešpaties, jie būtinai turi Jam ką nors padovanoti. Visi buvo labai labai, tiesiog neapsakomai laimingi.

Mahaprabhu pradėjo apkabinti skirtingus medžius. Jis apkabindavo su didele meile kiekvieną medį ir ilgai ilgai laikydavo savo glėbyje. Šie medžiai taip pat apkabindavo Viešpatį ir neleisdavo Jam nueiti. Medis jausdavo tokį didelį pasitenkinimą, kad Mahaprabhu niekaip negalėjo jo palikti. Visi medžiai norėjo, kad Viešpats juos apglėbtų. Pagalvokit kiek laiko tai užimtų? Tačiau Viešpats apkabindavo visus medžius vienu metu, bet kiekvieną atskirai. Ir Jis visiems sakydavo „Krišna bol! Krišna bol!“ Ar girdite? Nepamirškite, kad einate kartu. Mes grįžom 500 metų į praeitį. Visos judančios ir nejudančios būtybės, visi kartojo „Krišna, Krišna!“.

Viename medyje Mahaprabhu pamatė tupinčius du paukščius. Jis girdėjo juos apie kažką kalbant. Apie ką jie kalbėjo? Čaitanja norėjo išgirsti, apie ką jie kalba, ir norėdami patenkinti šį Viešpaties troškimą paukščiai atskrido ir nutūpė Jam ant rankos. Ant dešinės rankos atsisėdo papūga patinas, o ant kairės papūga patelė. Jie tęsė savo dialogą. Tai nebuvo *pradžalpa*, tai buvo

*Krišna katha*

,

*Radha katha*

. Patinas kalbėjo apie Krišną, o patelė apie Radhą.

- Ei, Krišna yra Madan Mohanas! Jis yra mano! Jis yra čia viršiausias! Tu geriau patylėk!

Vyko tokie debatai. Patelė prieštaravo:

- Tu sakai, kad Krišna yra Madan Mohanas! Tu geriau užsičiaupk, nes mano Radharani yra Madan Mohan Mohini!

Čia paminėjome tik dalį šio dialogo. Čaitanja Mahaprabhu buvo labai patenkintas klausydamas jo.

Šrila Prabhupada sako, kad jei mes norime keliauti į Vrindavaną, turim sekti paskui Akrūrą, jo mintimis. Tai aprašyta dešimtoje Šrimad Bhagavatam giesmėje. Apie tai pakalbėsime rytoj.